

Lola González Montolío

Al meu albir

Premi Anna Rebeca dels LXVII Jocs Florals Vila de Nules (2021)

Al meu albir

El meu dret

Deixeu-me el dret a envellir lliurement,
marcar el meu compàs en l'anadura,
desafinar en vostra partitura
amb teclat o timbala dissident.

Deixeu-me la il.lusió d'adolescent
intacta sota aquesta pell madura
i un rampell volander de guillardura
cavalcant la mirada transparent.

Deixeu de preguntar si no voldria
retrocedir fins al jardí jovent...
Ja hi vaig estar. I la mateixa via

tornaria a adreçar-me al meu present.
Calleu, deixeu que en mars de fantasia
navegue sense arjau la meua ment.

Infància

Penseu que sóc només l'antic armari
que custodia la seda de la infància
amb el suau fregadís que en la distància
sembla el xiu-xiu monòton d'un rosari;

l'incipient pas sense destinatari,
l'irracional somrí en abundància...
penseu que guarde la memòria rànica
d'un aleteig llunyà i rudimentari.

Un moble vell, de pany mig rovellat,
que entre la seca i ocre fullareda
guarda la fina seda del passat.

No sabeu que on va haver-hi sempre queda,
que la vostra mirada us ha enganyat
perquè no sóc l'armari: sóc la seda.

Joventut

M'assigneu el paper del flascó buit
d'una fragància intensa, que no obstant,
encara exhala en l'aire el seu deixant,
reticent a assumir que s'ha estingit;

eixa flaire que deixa en l'esperit
la joventut rebel i flamejant,
a mig camí entre l'inquiet infant
i l'adult de mesura revestit.

Sóc un fràgil flascó -o això penseu-
emboirat pel polsim de l'experiència,
que amb pòsit d'enganyosa adolescència

creu que encara espargeix pertot arreu
perfums de primavera... No sabeu
que no sóc el flascó, sinó l'essència.

Maduresa

Sé que em veieu com un rebost obscur
on s'hi guarda la fruita assaonada
transmutada pels anys en melmelada
amb un rètol que diu: èsser madur.

Uns somnis enllandats, sense futur,
amb la caducitat assenyalada
rere la meua porta mai tancada
perquè només la mort se'ls pot endur.

Penseu que emmagatzema soledat
en les meues antostes l'esperit
i que entre barandat i barandat

minva l'esplet i va creixent el buit...
Mireu-me bé: no us haveu adonat
que no sóc el rebost, que sóc el fruit.

Fent drecera

Al meu albir tan sols vull fer drecera
amb música de fons de pluja i vent,
mentre a frec meu l'hivern indiferent
es ret a una obstinada primavera.

Que en el cos clevillat per la sequera
cresca alguna rosella dissident,
que toquen els batecs a sometent,
que mai del tot s'apague la foguera

perquè és llarga la nit i el ciri breu.
Deixeu-me al meu albir, no pertorbeu
aquest temple de profunda serenor,

- oasi, amagatall, closca interior -
com siga que vosaltres li digueu
a aquest òrgan que jo anomene cor.